

ДЪРВЕНО КОНЧЕ

Въ здрачно-синята стая, на дървено конче детето
се люлѣе и гледа въ стената съсъ погледъ замисленъ.
Ето, бавно по пода, висока, тревата пониква,
необятно лазурно, на тавана се ширва небето.

Свѣтла прерия, жегга и грѣмъ на голѣми копига.
Облакъ прахъ, револверъ, и потъналъ въвъ пѣната конь.
Смѣлъ завой, затаена засада задъ клонитѣ,
данъ-данъ-данъ, и тѣло въ смъртенъ ужасъ политнало.

После залѣзи, ловъ на бизони и бързи кошути,
и вечеренъ огънь, срѣдъ високи дървета напладенъ.
Изведнѣжъ, — две ласа, като змии извити и жадни,
боенъ викъ, и индийци въ пера, съ монасини обути.

Дълъгъ пленъ, дълъгъ пѣтъ, омотанъ съсъ вѣже за седлото
и нашаренъ съсъ кръвъ и завързанъ о стѣлбъ за мѣчение.
После смѣло настѣпило туземно, приятелско племе, —
свобода, и победа, и страшенъ грабежъ надъ седлото.

Страшна слава на вожда, на ковбой и на степенъ разбойникъ,
черна шапка съ поли, аленъ поясъ и два револвера;
почернѣло лице, свѣтълъ конь и богатства безбройни,
и индийци приятели, смѣли, жестоки и вѣрни.

Презъ прозореца мракъ влѣзълъ бавно на гжсти струи.
Не се вижда тревата, и само замислено свѣтятъ
цветѣ свѣтли, голѣми очи, на момчето, което
се завръща на дървено конче отъ степнитѣ битки.